

יד וואהל
בנינו וואהל לתורה

רבקה מוריה שכלה את בנה אברהם
דוד בפיגוע בישיבת מרכז הרב
והחליטה לתרום כליה לזכרו. "אחרי
שרואים את המוות בעיניים, מרגישים
את הרצון להביא חיים לעולם"

חלים מתוך השכול

16

ישיבת מרכז הרב

באותה תקופה שבזמן שאני מתמודדת עם שכול כבד כל כך כששני הילדים הקטנים שלי בני ארבע ושנתיים, לא יהיה זה נכון לתרום, אבל התשוקה העצומה נשארה".

לפני כשנה, ביום השנה להירצחם של הנערים, החליטה רבקה לעשות מעשה: "בכל שנה מחדש, ביום היאהרציט, נהגתי לתרום דם. אני אומנם תורמת כמה פעמים בשנה, אבל משתדלת תמיד שאחת הפעמים תהיה ביום היאהרציט. בשנה שעברה החלטתי כתחליף לתרומת הדם - להתחיל בתהליך של תרומת הכליה".

והיא אכן ניגשה עוד באותו יום לעמותת מתנת חיים. התהליך היה די ארוך וממושך, "אבל זה היה שווה הכל", היא אומרת, "כי קיבלתי בזכות התרומה הזו מתנות נפלאות שלא הייתה לי שום דרך אחרת לקבל אותן. בראש ובראשונה קיבלתי אחות חדשה - זוהי האישה שקיבלה את הכליה. היא צעירה ממני, אמא לתאומות בנות שש שבעקבות רעלת הריון חוותה קריסת מערכות. היא חזרה לעצמה, אבל הכליות חדלו לתפקד. בתקופה שלפני התרומה היא הייתה בדיאליזה במשך 16 שעות שבועיות וממש לא היו לה חיים. כעת יש לנו קשר הדוק, וכן, קיבלתי גם מתנה נוספת של מעין סגירת מעגל. אני יודעת שהבן שלי איננו אתנו, הוא לא יגדל עוד ונמשיך להתגעגע אליו באופן יומיומי. אבל מאז התרומה אני מרגישה שזכיתי להביא חיים חדשים לעולם, לעילוי נשמתו, וכיום אני מתמודדת עם הכאב ממקום אחר לגמרי".

הפעם הראשונה בה עלה במוחה של רבקה מוריה הרעיון לתרום כליה, הייתה באחד הרגעים הקשים והנוראיים ביותר בחייה. מספר ימים לאחר ששכלה את בנה אברהם דוד הי"ד בפיגוע האכזרי והבלתי נשכח, בישיבת מרכז הרב.

במהלך ימי השבעה עברה שמועה על כך שיש בחור מהישיבה שנפצע באורח קשה בפיגוע וספג פגיעה בכליותיו. "באותו רגע", אומרת רבקה, "בתוך כל השכול והכאב היה ברור לי שבמידה ואין לאותו בחור בן משפחה שמעוניין ומסוגל לתרום כליה, אני אהיה זו שתורמת לו. זו הייתה החלטה שנבעה מתוך כך שראיתי את המוות בעיניים. הרגשתי שאם הבן שלי ועוד שבעה בחורים נוספים נרצחו, אז לפחות שלא יהיה כאן מוות נוסף. היה ברור לי שאני מוכנה לעשות הכל כדי שהבחור הזה יחיה".

כחלק מכך החלה רבקה לברר עוד בימי השבעה מהי המשמעות של תרומת כליה ומהו סוג ההתאמה שיידרש ממנה. "עשיתי ממש עבודת מחקר, אבל בסופו של דבר, אחרי שכבר הייתי שלמה לגמרי עם ההחלטה, הודיעו לי שהייתה זו שמועת שווא, והבחור אומנם נפצע קשה, אך אין לו שום צורך בתרומת כליה".

רעיון התרומה הספציפי נגזר, אך המחשבות על כך לא פסקו. "חשבתי בליבי - הרי היית מוכנה לתרום כליה לבחור שאת בכלל לא מכירה ואין לך שום קשר אתו. אז למה שלא תתרמי למישהו אחר? באופן ריאלי הבנתי

הרגע המרגש ביותר שלי:
"כל התהליך של הבדיקות היה מאוד מרגש וגרם לי להודות בלי הפסקה על הבריאות שלי".

מסר לחיים:
"יש שחושבים שתרומה היא 'הקרבה', אבל לפי דברי הרמ"א תרומה זה מלשון 'להתרומם', כי כשאדם נותן מעצמו, אז הוא בעצמו מקבל".